

TRÄHÄRKE

NR. II

1976

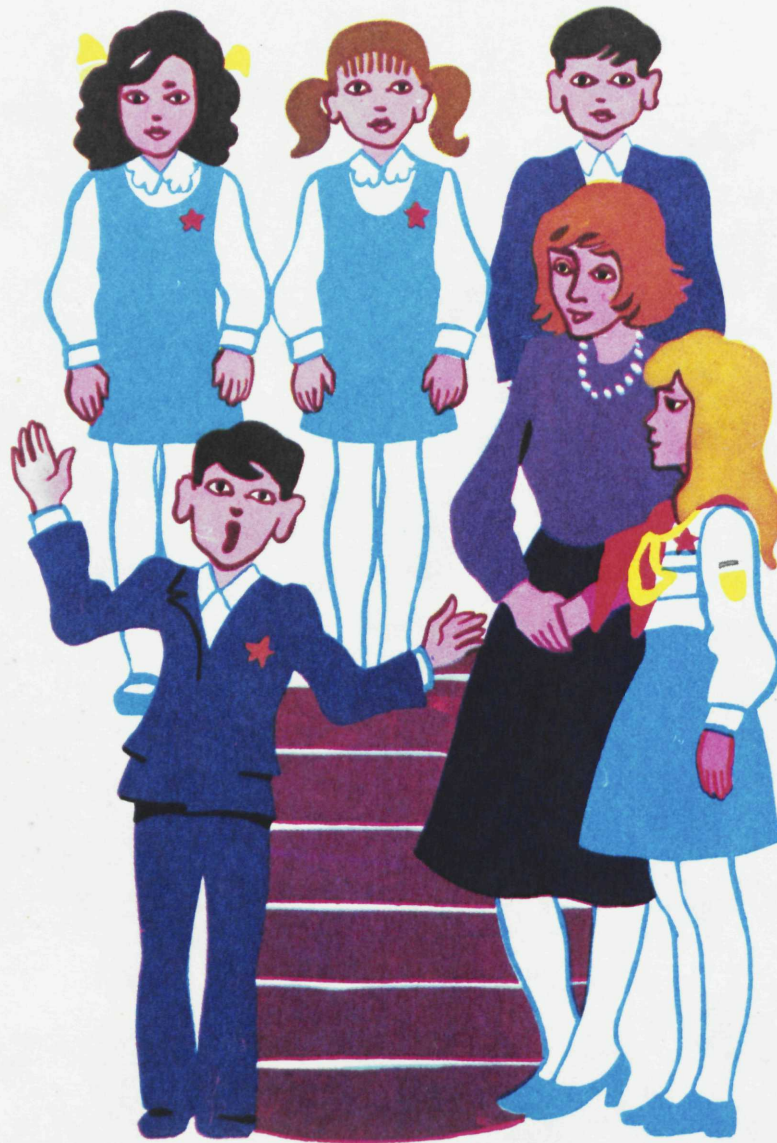

MEIE
TÄHES

SÜNNI- PÄEV

Kui kellelgi tähelastest oli sünnipäev, siis pandi ta klassi ette istuma ja teised lapsed laulsid talle: «Me õnne sulle soovime...» Ja sünnipäevalapsele kingiti lilli. Sünnipäevalaps oli alati peoriietes. Ta pakkus õnnesoovijatele kompvekke või küpsiseid.

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

Täna olid aga kõik hästi pühapäevased. Valgetel pluusidel särasid oktoobrilaste märgid. Tähejuht Naida ja tähekeselijad Ulvi, Heli ja Saima olid pidulikus pioneerivormis. See oli ka loomulik. Täna tähistasid oktoobrilapsed kõige tähtsamat sünnipäeva — kodumaa sünnipäeva. Sellepärast oldi rivistusel tõsised ja väarikad. Raportidki kõlasid tavalisest reipamalt.

Siis astus ette Arno.

«Mu ääretu ja haljendav, mu mõõtmatu ja kallis maa, nii omane ja armas sa...» luges ta valju ja selge häälega. Ja siis rääkis õpetaja Järv. Ta kõneles sellest, kuidas viiskümmend üheksa aastat tagasi kukutasid töölised ja talupojad meie maal kapitalistide ja mõisnike võimu. Ja sellest, kui pikk, raske ja ohvreid nõudev oli tee vabaduseni.

Oktoobrilapsed kuulasid hiir-

vaikselt. Kui õpetaja oli lõpetanud, küsis Naida:

«Kas keegi teab, kui palju rahvaid meie maal elab!»

«Viisteist,» arvas Väino. Ta oli isalt kuulnud, et Nõukogumaal on viisteist liiduvabariiki. Aga tuli välja, et kuigi liiduvabariike on viisteist, elab nendes rohkem kui sada erinevat rahvust.

Naida jutustas veel, et meie maa on väga suur. Nii suur, et kui tema ühes ääres on õhtu, siis teises ääres tõuseb päike. Tähendab, et sel ajal, kui ühed lapsed lähevad magama, käivad teised kooliteed. Kuid vaatamata maa suurusele elavad kõik rahvad ühise sõbraliku perena.

... Sel päeval mängisid, tantsisid ja laulsid oktoobrilapsed veel kaua. Nii see pidigi olema, sest kui on sünnipäev, siis tuleb ikka tantsida, mängida ja laulda.

OSKAR TANNER

Vanaisa jutustus

Mart on sellest sügisest koolipoiss. Aga vanaisal on kool juba kauge mälestus. Nüüd on vanaisa pensionil. Mardi perekonnanimi on Erss. Vanaisa nimi on Karl Erss ja Mart on tema pojapoeg. Mida küll vanaisa kõike ei tea! Ta mäletab aega, kui Mustamäel, kus praegu on suur linn, oli ainult liiv ja kasvasid männid. Ta on sõitnud niisuguse trammiga, mida vedasid hobused. Ühesõnaga, vanaisa teab kõiki asju maailmas ja tema käest võib kõike pärida. Ja Mart päribki:

«Kui sina, vanaisa, väike olid ja kooli läksid, kuidas siis oli?»

«Oi, kullake, see oli nii ammu, et ma ei mäletagi seda esimest koolipäeva enam.»

«Kas üldse midagi ei mäleta?»

«Eks ma veidi ikka mäleta.»

«Jutusta, vanaisa!»

«Siis kui mina hakkasin koolis käima, oli kõik hoopis teisiti kui praegu. Koolimaja ja klassiruumid ja koolipingidki nägid teistmoodi välja. Ainult väikesed poisid olid ehk

VANAISA JA MART.

Pildistanud VERNER PUHM

samasugused kui praegu: uudishimulikud, rahutud. Aga ega koolis väga rahutu tohtinud olla. Selle eest võidi tukast tutistada.»

«Aga kes siis tutistas!»

«Eks ikka õpetaja, tal oli niisugune voli.»

«Kas sina, vanaisa, ka tutistada said!»

«Ei ole enam hästi meeles, aga küllap tutistati mindki.»

«Kas sa, vanaisa, koolis hästi õppisid!»

«Ega ma algul väga hästi õppinud. Arunatuke ei võtnud kinni, et õpin iseendale, mitte õpetajale. Selles koolis, kus mina käisin, tuli maksta õppemaksu. Pärast kuendat klassi pidin kooli pooleli jätma ning tööle minema. Alles siis, kui olin juba kahekümneaastane noormees, jätkasin õppimist töö kõrvalt ja lõpetasin keskkooli.»

«Aga, vanaisa, minu käest ei ole õpetaja küll kooliskäimise eest raha küsinud.»

«Ega nüüd küsitagi.»

«Aga kuidas siis nüüd nii saab?»

«Saab sellepärast, et meie riik on tööinimeste riik.»

«Mis see riik on?»

«Kuidas sulle nüüd öelda! Riik, see oleme meie ise. Nii on praegu vahest kõige lihtsam vastata. Kasvad suuremaks, saad riigist rohkem teada.»

«Kas meie sinuga, vanaisa, oleme ka riik!»

«Ka meie sinuga, kuigi meie kahekesi oleme riigist üpris tilluke osa. Kuid kõige tähtsam on see, et saame ja võime uhkustundega öelda — meie riik. Oktoobripühade aegu tähistasime meie riigi sünnipäeva.»

ILMAR RODEN

Kostja oli väike varsake. Ta tuli ilmale pakaselisel kevadtalvel, kui lumi veel maas. Vanaisa võttis ta sülle ja tõi pliidi ette sooja. Peagi ajas Kostja end tagumistele jalgadele, siis tulid ka esimesed järele. Veidi ebakindlalt ja ehmunult seisis ta kolde miilavas sütekumas.

Kui maa auras ja lepikualune sinetas lilledest, õppis Kostja jooksuma. Ta ajas kollast liblikat või kärbsenäppi taga nagu vallatu kutsikas. Aeg-ajalt pistis ta pea ema kubemesse, müksis ühe kahest nisast suhu ning imes kosutavat märapiima. Kostjal oli hea meel, et tal polnud vaja piima vendade ega õdedega jagada. Seapõrsad kaklesid tihti nisade pärast. Alalõpmata aeti need segamini ja rüsinas juhtus, et nii mõnigi jäi piimast hoopis ilma. Ka ei tarvitsenud Kostja emal imetamise ajal seaema kombel pikali visata. Kostja ema viskus pikali ainult püherdamiseks. Püherdamine oli Kostja meelest kõige lõbusam tegevus. Püherdamise juurde kuulus lustakas hirnatuse, mis köditas ja väristas nina-sõormeid. Püherdamine tuli Kostjal kenasti välja, lustakas hirnumine aga veel mitte.

Kuid Kostja ema ei saanud ainult püherdada ja hirnuda, ta pidi ta tööd tegema. Vanaisa vedas temaga põllul töötavatele traktoritele alevist kütteõli. Kaks korda nädalas rakendas ta Kostja ema suure kummiratastega plaanvankri ette, millel olid tühjad õlivaadid. Need viisime õlilattu, kus nad uuesti täideti. Kogu tee sõrkis Kostja oma ema kõrval.

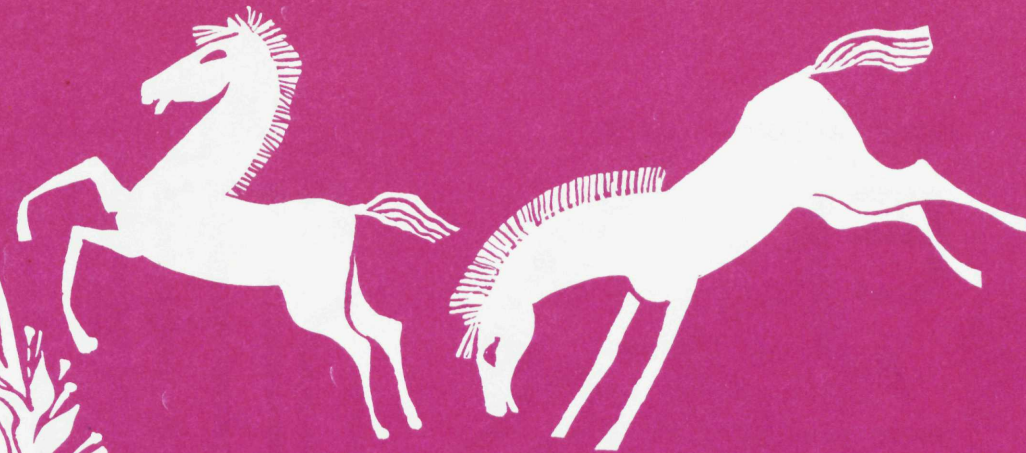
Alevis oli meil tihti mitu asjatoimetust. Kui vanaisa trak-

KOSTJA

KALJU SAABER

toristidele suitsu ostis, ootas Kostja meid poetrepil. Väljujad andsid talle vahel köömnetega soolaküpsiseid või mürdsid tüki värsket leiva küljest. Vahel olid meil poole küla kirjad posti panna. Siis ootas Kostja meid jälle postkontori trepil.

Ohel päeval lubas vanaisa mulle kirikutorni näidata. Kostja oleks koos meiega kirikutorni roninud, kuid üks onu ütles, et väikseid hobuseid tavaliselt kirikutorni kaasa ei võeta. Sellest oli väga kahju. Oleksime mõlemad Kostjaga tahtnud näha, kas meie küla üle metsa ja raiesmike siia paistab. Kõrgetest tornidest on ju õige kaugele näha.

Kui ma üles luugi juurde olin jõudnud, hüüdsin Kostjat, et tal kurb ei hakkaks. Kostja ei saanud üldse aru, kust hääli tuleb. Ta vahtis ehmunult ringi. Siis ma lehvitasin mütsiga. Viimaks ajas Kostja pea selga ja hirnatas peenikese häälega. Kostja ei olnud üldsegi solvunud, et teda kaasa ei võetud. Torni otsa vahtides õppis ta kenasti hirnuma.

Tagasiteel läbi metsa kohtasime emakaru kahe pojaga. Ta läks parajasti üle tee ja tõusis meid nähes tagumistele käppadele. Vanaisa peatas kohe hobuse, et karuemale teed anda. Kes aga ei mõelnudki peatuda, oli Kostja. Rahulikult lasi ta oma poolpõikist sörki, harjutades aeg-ajalt lõbusat hirnatust. Jahmunud karuema haaras mõlemad pojad nagu meepotid kaenlasse ning pages okste raginal metsa. Kodus jutustasime kõigile, kuidas Kostja oli karu peletanud.

HELJO MÄND

EI

Anu ei kuulanud mu sõna. Õtles iga asja peale «ei».

«Pühi nina puhtaks!» käskisin.

«Ei pühil!»

«Pead pühkima!»

«Ei pea.»

«Keeran raadio lahti. Raadiotädi riidleb sinuga.»

«Ei riidle.»

Keerasin raadio lahti. Raadio hakkas ragisema.

Anu põrnitses mind altkulmu ja pühkis ruttu oma nina puhtaks.

Siis kostis raadiotädi hää:

«Part prääksub prääks-prääks.»

«Ei prääksu,» vaidles Anu vastu.

Siis aga jäi kuulama. Raadiotädi ei riienud temaga. Jutus tas talle hoopis muinasjuttu.

SITIKAS

Anul on rumal komme. Akui ta kohe ei saa, mis tahab, siis viskab ennast pikali ja siputab jalgadega. Nagu sitikas selili.

Emapani Anu vannis. Anu hakkas vannis oma piilupardile laineid tegema. Piilupardile ei meeldinud lained. Ta kukutas ennast üle vanni ääre.

Anu hüüdis:

«Anu tahab parti! Anu tahab parti!»

Emapani ei saanud kohe anda, emapani pesi parajasti Anul pead. Anu vihastus ja viskas end pikali.

Ta unustas ära, et oli vannis. Ta plartsatas vee alla, aga emapani päästis Anu ära.

Enam Anu ei mängi sitikat.

ANDRES EHIN

POISS KANA^{JA}

«Kuule, kana, kulla siblik,
miks ei lenda sa kui liblik?
Miks ei kanna sind su tiivad,
lennul aialatte riivad?»

«Tiivanõrkusest saan võitu,
kuid ma kardan kõrget sõitu.
Taevasse ei lenda, kuna
hirmust muneksin seal muna.
Muna kukuks sulle pähe.
Ise näed, et see ei lähe.»

NEEGRIONU KÜLASKÄIK

Lasteaeda ei tea kust
tuli neeger süsimust.
Muudkui neegritantsu löi,
hiigelananassi söi.
«Neegrionu, ütle kas
maitsev on su ananass?»
Nõnda küsis väike Ants.
Neeger naeris, lõppes tants.
«Ha-ha-haa ja ho-ho-hoo,
ananass on *ha-ra-šoo!*
Maitseb hästi, keel on hell,
öelda võin vaid *very well.*
Aga minu keeles, usu,
sõna *hea* on *mavumbusu.*
Ananass on *mavumbusu,*
maitse ise, kui ei usu!»

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

VEENE KIRJANIK
JAKOV AKIM

Kasukas

Peegli ees ma proovin selga
suvel toodud kasukat.

Emma naerab: «Sind või pelga
nagu laaneasukat...»

Pehme karusnahakuhi
palja spordisärgi peal
nõnda soe, et ähi-puhi,
justkui ahjus oled seal.

«Kahju!» nukker meel on emal.
«Siia mahuta neid kaks.
Enne sirguda veel temal
tuleb kohe tubli vaks.»

Peegliruutu piilun mina:
seal on kohev karvakott,
millest paistab ainult nina —
päris ehtne karuott!

© «Murzilka» nr. 5, 1974

Tõlkinud VENDA SÖELSEPP

Ohel päeval võtsid teise klassi lapsed Anne ja Elju ja Ene ja Eino ja Lembit —
ja kes nad seal kõik olid — kooli kaasa, mis sügisel metsast leida. Ja veel
traati ja liimi ja niiti ja naelu ja nõelu ja muud tarvilikku.

Kodulootunnis läks meisterdamiseks lahti.

«Kapsaaias vana sokk, vana sokk, maiasmokk...»

ümises Elju käbisse jalgade jaoks augukesti torgates.

«Ohtu eel, kui vajub päike, uinub õrrel tibu väike,»

leelotas Anne kastanimunast kanale nokka pähe pistes.

«Kui päikesel on tõusutund, mu laul teil peletamas und...»

laulis Ene kukele saba taha torgates. Aga Eino seadis ritta kiivrites tõru-
sõdureid ja luges sõjakalt:

«Üks-kaks, üks-kaks — marsib kõhn ja marsib paks.»

Töö oli täies hoos, kui kusagilt kuuldus kopsimist.

«Vist minu tõrusõdurid. Lõövad kanda kokku,» ütles Eino. Kuid seekord ta
eksis. Kopsimine tuli hoopis Lembitu ranitsast — Klaabu nõudis välja-
laskmist.

«Miks te mind ei kutsunud, kui hakkasite asju tegema!» pahandas Klaabu.
Krimbleid pendeldades keksis ta laudadele seatud sokkude, kukkede, kanade
— ja kes nad seal kõik olid — vahel.

«Niimoodi ma uurin, kelle töö on kõige ilusam,» teatas Klaabu. Hetk hiljem
naeratas ta laialt:

«Seda ma arvasin. Kõige ilusamat asja veel ei ole. See tuleb mul endal
teha.»

Toimekalt vilistades valis Klaabu tammetõrude kuhjast tüseda tõru.

«Eks ole, Klaabu, sa teed kah sõduri?» küsis Eino.

«Või sõduri!» itsitas Klaabu. «Kus sa oled näinud nii paksu sõduri?»

Järgmiseks võttis ta kaks tradijupikest ja keerutas need sõrme ümber spiraal-
likujuliseks.

«Eks ole, Klaabu, sa teed hoopis väikese sarvilise sokukese!»

«Või sarvilise sokukese!» nohises Klaabu.

«Küll nüüd ütles! Kus sa oled näinud krimblitega sokukest!»

Anne suu tõmbus naerule.

«Aga mina tean, mis sa teed. Sa teed hoopis ilusa väikese...»

Ja Anne sosistas Klaabule midagi kõrva sisse.

Klaabu silmad läksid suureks.

«Kuidas sa küll oskaid ära arvata!» ütles ta natuke häbelikult. «Sa oled
päris taibukas.»

Lapsed, katsuge teie ka taibukad olla. Lisaks kirjutage ja joonistage Klaabule,
missuguseid mänguasju olete teie sügisel teinud.

KLAABU MÄNGUASI

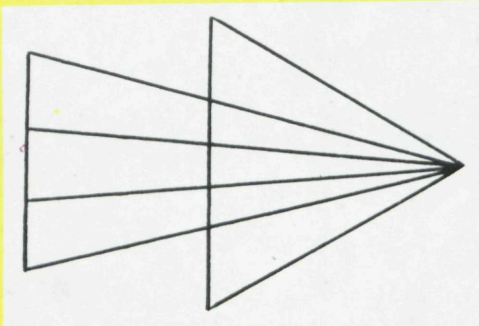

ILMAKATEL

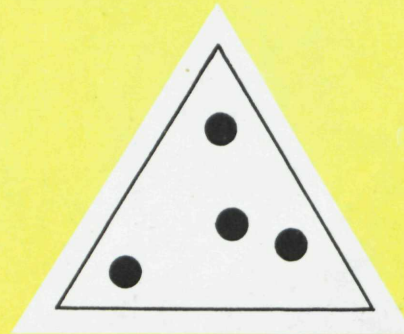
Taevas on nagu ääretu suur ilmakatel. Seda kütab päike ja seal on alatasa keemas õhk. Õhu keeduseks on soe või külm ilm, tuul, pöud, vihm, lumi või rahe.

Soe õhk toob meile sooja ilma, külm õhk külma ilma. Külm õhk on tihe ja raske ning surub hõredama ja kergema õhu ülespoole. Nii tekib tugev õhuvoolus ja me ütleme: «Tuul hakkas puhuma!» Mõnikord on õhuvoolus hiiglatugev. Siis tõuseb torm, mis paneb mere mässama ja murrab metsas puid. Päikesekiired soojendavad maad, merd, järvi ja jõgesid ning nende pinnalt kerkib üles silmale nähtamatu veeaur. Kõrgemal on õhk jahe ja aur tiheneb imetillukesteks hõljuvateks veetilkadeks — halliks uduks. Suvehommikuti laskub udu maapinnale ja me näeme rohul ilusasti sätendavaid kastepiisku. Sügisöödel võib kaste külmuda ja rohi kattub valendava hallaga. Talvel, kui õhus olev veeaur puutub kokku külmade puude ja pöösastega, tekib neile härmatis. Aga kuidas ilmakatel sadu keedab!

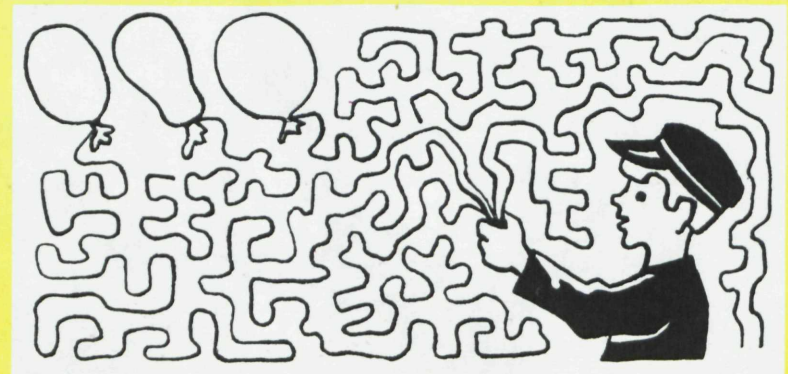
Veeaur tõuseb maapinnalt, merelt, järvelt, jõelt taevalaotusse. Kõrgel õhus on külm ja aur tiheneb veepiiskadeks. Need kogunevad mitmesuguse kujuga

LEIA SELLELT JOONISELT VIISTEIST KOLM-
NURKAI

JAGA KOLMNURK KOLME SIRGJOO-
NEGA NELJAKS VÖRDSEKS OSAKS NII,
ET IGASSE OSSA JÄÄKS ÜKS RINGIKEI

MISSUGUST ÕHUPALLI HOIAB PEETER PEOSI

ARVAARAI

ARVAARAI

hallideks või mustadeks pilvedeks. Ühed pilved on kiulised — kiudpilved, teised on käharad nagu lambavill — rünpilved, kolmandad on nagu kõrged mäed — äikesepilved. Vanarahvas ütleb: «Mustad pilved muidu käivad, hallid sagarad sadu toovad!» Madala halli sajupilve ülaosa tõuseb aina kõrgemale taevasse. Seal külmuvad piisad jääks. Jääterad on aga nii rasked, et ei suuda õhus püsida ning langevad alla. Pilve ülaosalt langedes hakkavad jääterad sulama, need haaravad endaga kaasa teisi piisku ja nii ongi vihmavaling käes. Talvel on veidi teisiti: jäätunud veepiisad ei sula, vaid sajavad maapinnale lume või rahena. Aga suvel võib mõnikord neisse piiskadesse koguneda elektrit ja siis sähvatab välg ning müriseb kõu.

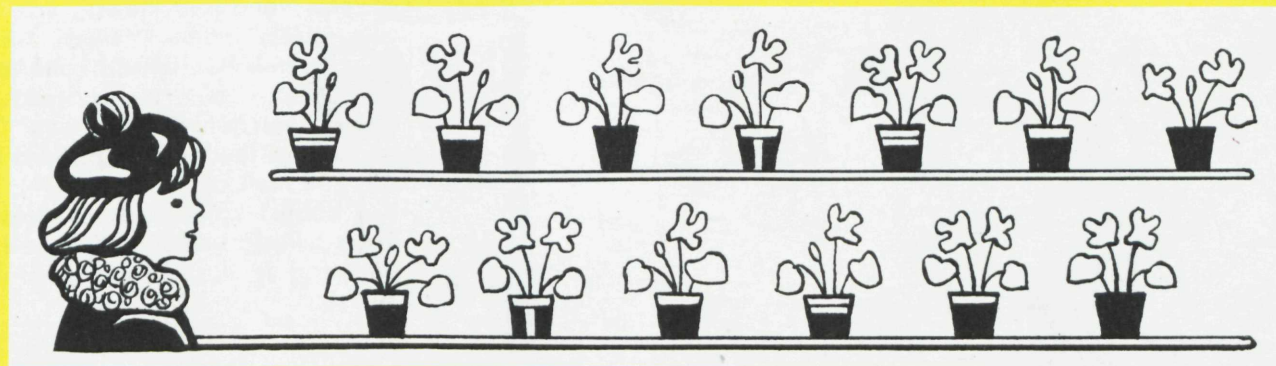
Mida ilmakatel keedab tänaseks, homseks, ülehommeks? Seda on vaja teada igal inimesel, eriti lenduritel, mere- ja põllumeestel. Paljudes linnades, külates, mägedes, steppides, saartel ning isegi Põhja-Jäämere jääpankadel ja lõunanabamaadel on ilma- ehk meteoroloogiajaamad. Seal on seadmed, mille abil uuritakse ilmakatla keemist: õhuvooluste kiirust ja suunda, temperatuuri kõikumisi, sademete hulka. Mitu korda päevas lastakse lendu õhupall, mille alla on kinnitatud fikutoosisuurune laboratoorium koos raadiosaatjaga. Laboratoorium mõõdab mitmekümne kilomeetri kõrgusel õhurõhku, tuule kiirust ja suunda. Raadiosaatja annab need andmed otsekohe ilmajaamale teada. Saadud andmete järgi koostatakse ilmapilt. Selle järgi võibki ennustada ilma homseks, nädalaks või isegi kauemaks ette.

EINO TALI

Illustreerinud KARIN NIINEPUU

ARVA'ARA!

ANU OSTAB PÜHADEKS KAKS ÜHESUGUST LILLEKORVI. MILLISEDI

KUI SUUR ON JOONISEL KUJUTATUD ARVUDE SUMMA!

ARVA'ARA!

OKTOOBRILAUL

PÄIKE PAISTAB,
KÕIK SÄRAB.
TULGE, LÄHME LAULMAI
KÕIK ÜLENI SÄRAB,
TUBA SÄRAB, SÄRAB PÄIKESEST
ALGAB LÖBUS LAULUTUND.
OKTOOBRIPÜHAST LAULAME.
ISAD, EMAD,
ÕED, VENNAD,
TULGE MEIE PEOLE!

MARGIT KAARE

Triigi sovhoosi lastepäevakodust

TUULE TANTSUPIDU

TUUL SEE KÕNDIS METSAS RINGI,
PROOVIS UUSI TANTSUKINGI.
KUI TA PAELAD KINNI SIDUS,
ALGAS LÖBUS TANTSUPIDU.

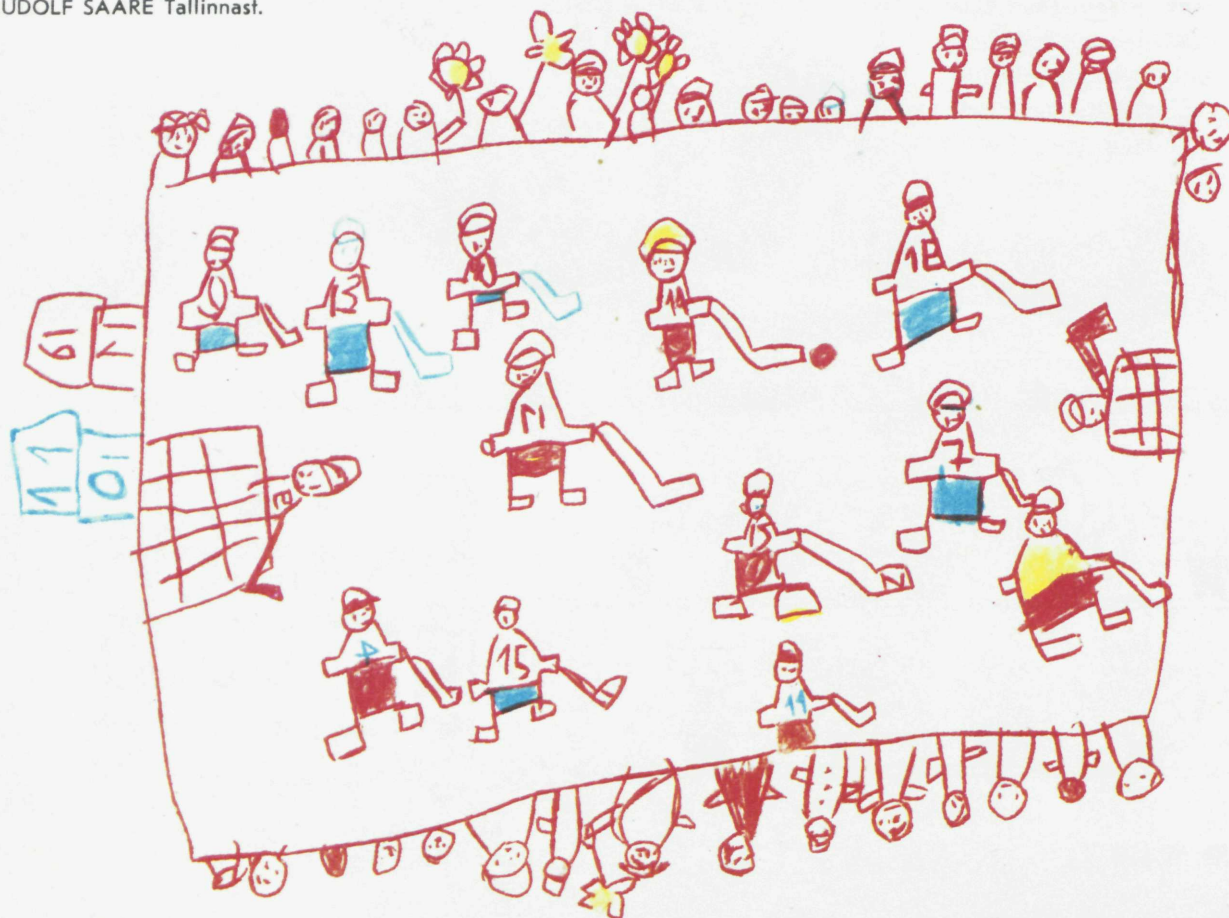
HÜPLES PUUDEL POLKASAMMUL
MURDUVATE OKSTE KANNUL.

TERVE ÕÕ NII METSAS SASIS,
HOMMIKUKS TA ALLES VÄSIS.
TANTSUKINGAD HEITIS JALAST,
HIGIPIISAD VIHMAKS VALAS.

TIIU TARAS,

Tallinna 44. Keskkooli IV-b
klassi õpilane

«Jäähoki» — joonistanud 5-aastane
RUDOLF SAARE Tallinnast.

ÜLLATUS

Ema tuli ühel hommikul tuppa väga kavala näoga. Kurnas sooja piima ja käskis meil oma tassid tuua. Mina ei tahtnud piima ja hakkasin mossitama. Emä ütles siis, et kes piima ära ei joo, sellele saladust ei räägita. Õde ja vend jõid kiiresti, aga mina olin laisem jooma. Väikesed käisid emä kannul. Nad tahtsid kohe teada, mis saladus see on. Lõpuks sain omagi tassi tühjaks. Siis emä ütles, et meil on laudas kaks pisikest talle. Oi, küll meil oli hea meel! Kui koolist koju jõudsin, kiirustasin kohe talleid vaatama. Küll nad olid väikesed ja ilusad, aina kepsutasid sulus!

SIRJE SAAR,
Hargla 8-kl. Kooli
IV klassi õpilane

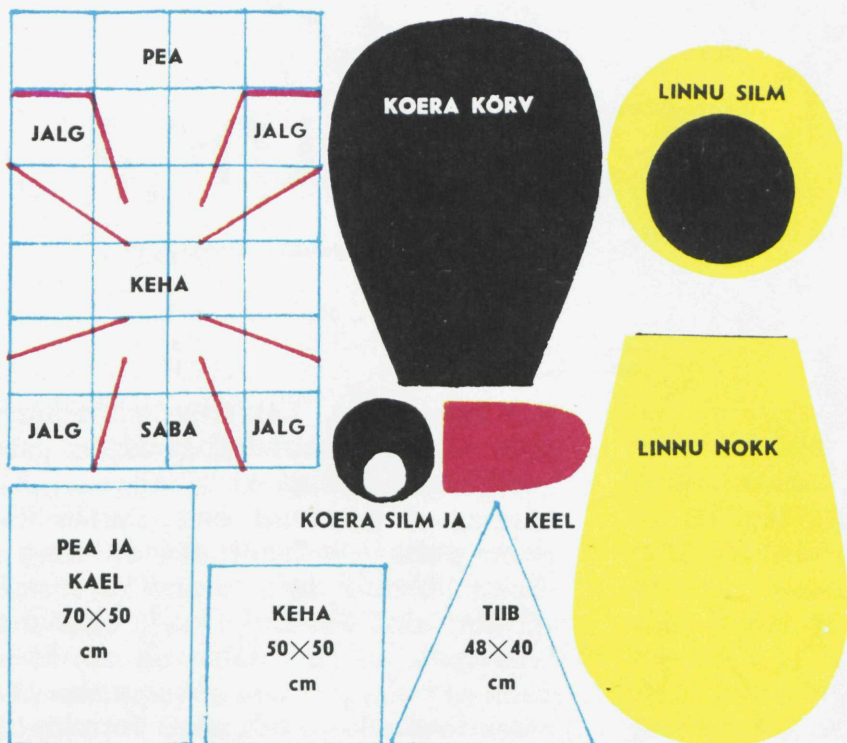

PABERLIND JA -KOER

Kui tahad niisugust lindu ja koera endale meisterdada, nagu piltidel näed, vajad ainult paberit, kääre, niiti ja nõela. Värvilisest paberist lõika joonisel näidatud osad: linnu pea ja kaela jaoks ristkülikukujuline, keha jaoks ruudukujuline ja tiibade jaoks kaks kolmnurka. Neid osi kägarda pihkude vahel niimoodi, et kujuneks ilus ümmargune pea ja lühike kael, kumer keha ning piklikud tiivad. Värvilisest paberist lõika silmad ja nokk. Kõik need osad õmble või liimi kokku ja saadki torema linnu.

Koer tee tervest ajalehest. Vaata joonist! Siniste joonte järgi voldi ajaleht, punaste joonte järgi tee kääridega sisselõiked. Paberit kägardades, voltides ja vaheliti surudes vormi jalad, keha ja saba. Kõrvad, silmad ja keel lõika eraldi paberist ning õmble või liimi koera pea külge.

MAIE STEINBERG

ERIKA ESOP

Ega mina ju ei tirsu

Pärast teretamist küsis onu alati:

«Kui vana sa oled!»

Ja Urmetil oli vastus valmis:

«Kolme ja pooleni!»

Sest üks kolme ja poole aastane poiss teab väga hästi, kui vana ta on. Samuti teab ta seda, kus ta elab. Ainult et Urmeti elukohast ei olnudki onu nii väga huvitatud, küllap teadis ta seda juba ise. Poisi vanuse aga unustas onu iga kord ära ja ikka pidi Urmet seda talle meelde tuletama. Nii ka täna.

Kui Urmet oli jalad hoolikalt puhfaks pühkinud ja tuppa astunud, sirutas onu naerdes oma suure käe ja ütles:

«No tere siis jälle!» Ja kohe, kui Urmet oli oma kraapsu ära teinud, päris: «Kui vana sa siis nüüd juba oled ka!»

«Kolm ja pool!» tuletas Urmet onule meelde.

«Kolm ja pool!» kordas onu küsivalt. «Ikka veel kolm ja pool!» Ja täpsustas siis muheldes: «Nüüd oled sa küll juba kolm ja kolmveerand!»

Urmet mõtles pisut ja vastas siis: «Ega mina ju ei tiks!»

KAJA PRÜGI

Lobiseja

Elas kord poiss, kes armastas palju lobi-seda. Ta lobises hommikust õhtuni ja mõni-kord isegi öösel unes.

Lõpuks ei jaksanud ema ja isa kõrvad enam poisi juttu kinni pidada ning kõik sõnad lipsasid ruttu teisest kõrvast välja. Nii nad aina lipsasid, kuni, oh õnnetust, tuba sai sõnu täis! Õhk oli sõnadest nii paks, et poiss pidi osa sõnu panema kappi, osa voodi alla ja osa sõnu toppima kum-

mikute sisse. Poiss aina lobises ja lobises, kuni ka kõik purgid, pudelid ja supipotid olid sõnadena täidetud. Mitte kellelgi polnud enam ruumi rääkimiseks. Poiss ehmus väga ja hakkas mõtlema, kuidas asja jälle heaks teha. Mõtles ja mõtles, kuni mõtleski välja: ta hakkas sõnu kustutama. See käis nii. Kui ta enne oli öelnud: «Kass kõnnib katu-

sel» ja «Ma olen Toivo peale pahane», siis nüüd ütles ta: «Kass ei kõnni katusel» ja «Ma ei ole Toivo peale pahane». Nii oli toas peagi ruumi külluses ja kõik said taas rääkida. Esimene lause, mis poiss nüüd ütles, oli: «Ma ei hakka enam kunagi nii palju lobi-sema!» Need sõnad ei läinud enam emal-isal teisest kõrvast välja, sest see oli asjalik jutt.

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon Nõukogu lastejakiri «Täheks» nr. 11 — 1976. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kofkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Raffiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, tehniline toimetaja A. Aare, vanemkorrektor E. Orgmets.

Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koollilelu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; korrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 4. X 1976. Trükkida antud 20. X 1976. Trükiary 68 000. Ofsetpaber nr. 1, 60X90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,65. MB-09436. Tellimise nr. 3225. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkkoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel SILVI VÄLJALI joonistus «Laupäev».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Комитета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheks» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 3225. Тираж 68 000.

ET VIIUL häält teeks,
on vaja tema keeli
poognaga puudutada.
ET VIIUL mängima
hakkaks, on vaja teda
maast-madalast
õppida.

ET VIIUL mängima
jääks, selleks tuleb
teda harjutada
kogu elu.

Aga Tallinna
Muusikakeskkooli
II-b klassi õpilane
Esko Põldvere on
kindlalt otsustanud
viulimängu sala-
dused selgeks saada.

Pildistanud GUSTAV GERMAN

